

Förstahandskontraktet

Det är tyst. Jag hör bilarna utanför förgäves leta efter en ledig parkeringsplats. Det är kallt ute och mörkret om kvällarna kommer närmare och närmare. Det känns som om höstmörkret speglar mitt inre.

Min mentala hälsa är annars rätt bra just nu eller är det endast något jag desperat vill inbilla mig för att inte krackelera? Jag tänker ofta tillbaka på tiden när jag var helt ensam och gick neråt på Östgötagatan, på söder i Stockholm. Där fanns en lekpark med ett litet hus man kunde klättra upp till för att komma till rutschbanan. Det var en perfekt plats att sova på om nätterna för mig. Visst, det var kallt och blåste men gav lite skydd ändå.

Jag tänker ofta på de så kallade vanliga människorna som går omkring med sina problem vad nu de kan vara. Jag vill verkligen inte vara fördomsfull på något sätt. Det är så svårt för mig när regnet kommer, det blir kallare och kallare och jag minns allt som jag varit med om. Jag försöker verkligen tänka framåt och på vad jag har idag, vad jag klarat av alla dessa år med barnen, med mig själv och var jag står någonstans idag. Men det är så fruktansvärt svårt, speciellt när jag ser bostadslösa på tunnelbanan, som jag känner igen dessutom.

Allt jag byggt upp har jag lyckats med helt själv. Jag flyttade in i en trea med två blöjbarn, en madrass, två täcken och en Barbie himmelssäng. Det var allt jag hade. Sakta men säkert började jag bygga upp mina barns rum. I första hand har de alltid haft sina rum och bra sängar, resten tog jag allteftersom. Men det var inte lätt för jag hade ju mina regler att anpassa mig efter; jag fick inte komma hem sent, jag fick inte ha folk hemma, jag fick inte ha några som helst klagomål och jag fick inte flytta möbler efter kl 18 på kvällarna.

När klockan var sex varje kväll satt jag på mina barn sockor så att de inte skulle låta när de gick på golven. Det var ett år av isolering med barnen kan man säga, men år 2005 gick jag till Svenska Bostäder. De hade bakat en tårta till mig och och sa att "det här har aldrig hänt förr, i n g e n har tidigare klarat av alla de regler ni var tvungna att följa, så du ska verkligen känna att du har gjort något stort, att du är värd det här".

Så skrev jag på mitt förstahandskontrakt och det kommer jag aldrig glömma, det var en seger för mig och mina barn!

Foto: Pixabay